

Глава 1

Хвиля задоволення, що прокотилася по тілу, вибила Костю з реальності. І повернувся до неї він не одразу. Але коли стихли останні її відлуння, все ж таки прийшов до тями. І жахнувся!

Він ось що щойно накоїв? До кого впав як сніг на голову цієї новорічної ночі? А головне з якою метою! Він, натурал, що прожив у цьому статусі майже тридцять років, прийшов і віддався іншому чоловікові??

Ще й не його взяв, а сам донизу пішов? Все це не укладалося в голові і викликало шок. Що це на нього найшло? Ну подумаєш, промучився у сумнівах десь з тиждень після їхнього першого... ну навіть не повноцінного сексу. І що? Затемнення в мізках якесь...

– Ох ти ж! – розсміявся Нікіта, що лежав поруч і уважно за ним спостерігав.

Гіпноотично-красиві зелені очі дивилися на Костю з іронією. Навіть із сарказмом.

– Ти зараз схожий на переляканого лемура з очима-блюдцями. Що? Вже увімкнувся режим «в мене ноги, мені додому?». Нашкодів і на низькому старті?

Нікіта відкинувся на спину, потер обличчя долонями. Але Костя встиг помітити, як по його майже завжди усміхненому обличчю, пробігла тінь.

– Ну біжи давай! Де двері – ти знаєш. – Легко підхопився з ліжка, яке вони буквально кілька хвилин тому все перевернули догори дригом під час бурхливої ??пристрасті, на ходу одягнув м'які, домашні штани і не обертаючись вийшов зі спальні.

Костя внутрішньо загарчав. Та що ж це таке! Вже злякатися йому не можна? Наче він щодня змінює орієнтацію. У нього, можна сказати, весь світ з ніг на голову перевернувся цієї ночі. А деякі, які звалили зі спальні, відразу образи якісь включають. Різко підвівся з ліжка і, голосно зойкнув,

тут же впавши назад на свою постраждалу в любовній «битві» п'яту точку.

– От же буйвол доморощений! – скривився він від неприємного, тягнучого болю. – Відростив собі «господарство», а мені тепер ходи перевальцем, так?

Окинув поглядом зім'яту постіль. І так яскраво перед очима сплигло все, що вони тут щойно робили, що член жваво заворушився в поспіхом натягнутих штанах.

– Лежати! – буркнув Костя повсталому «молодшому братові», глянувши на нього похмуро. – Ти й так вже знайшов нам пригод на дупу. І навіть не в переносному значенні.

– А ти завжди такий незадоволений буркотун після сексу? – Прилетіло іронічне звідкись ззаду, з дверного отвору.

– Ні. Дупа просто болить. – Якогось біса зізнався Костя і відчув, що червоніє.

– Було б дивно, якби не боліла. – у голосі Нікіти почулося самовдоволення.

Він ніби кіт на м'яких лапах, підкрався майже безшумно. Хвилина і вже навис над Костей. Близько, дуже близько. Настільки, що той відчув жар, який йшов від його тіла, і ледь помітний аромат туалетної води. А ще власний запах Нікіти, який Костя вже починав запам'ятовувати. І навіть звикати до нього. Як до допінгу. Бо втекти більше чомусь не хотілося. Натомість ірраціонально захотілося запрошуючи розсунути ноги і зтягнути цього «ведмедя» на себе.

Костя зависнув на цій фантазії, і залипнув на зелених блискучих очах Нікіти. І на його губах. До тих, до яких нестерпно хотілося акуратно доторкнутися подушечками пальців, а потім обережно поцілувати.

– Ну, якщо ти передумав збігати, йдемо, нагодую тебе. – Майже в губи, ніби спеціально знизивши голос, сказав Нікіта.

І цей оксамитовий голос теж гіпнотизував... Наче у вир зтягував.

Та що це таке! Якого біса цей хлопець так діє на нього, наче удав на

кролика? Костя тільки й міг, що «носом ворушити» і не рухатися з місця. Бо не хотілося. Зовсім. Іншого хотілося. Щоб...

Але Нікіта перервав «сеанс гіпнозу», пошарудивши в нього за спиною і висмикнувши подушку.

– Чекаю на тебе на кухні.

Костя справді відчув себе якимось буркуном, бо в цей момент знову забурчав. Що за рефлекс голодної самки в тічку? Відколи це він ТАК на когось почав реагувати? Ну що з того, що сексу давно не було. Не хотілося ж особливо. Так пахав на роботі, що мріяв тільки доповзти до ліжка та вирубитися. Тим більше, дефіцит сексу – це зовсім привід реагувати на деяких гарненьких барменів.

Продовжуючи акт самобичування, він вийшов на кухню. І завмер. Подушка навіщось опинилася на стільці. У Кості спалахнули вуха від неоднозначності натяку і... якоїсь, мабуть, надто інтимної турботи.

– Вирішив допомогти моїй дупі? – Додавши в голос цинізму, пирхнув він. Захисний рефлекс від незручності моменту спрацював швидше, ніж він встиг прикусити язик.

– Чом би й ні?

Нікіта посміхнувся і підійшов ближче, розслабленою ходою ледачого, ситого хижака. Примружив очі і зробив ще крок, змусивши Костю відступити назад і втиснутися до стіни.

– Із твоєю гарною дупкою в мене повне порозуміння. І я сподіваюся, кохання в майбутньому. А ось тут, – він постукав пальцем по нахмуреному лобі Кості, – є деякі конфронтації вже зараз. Але я, мабуть, знаю, як їх нейтралізувати.

Костя тільки-но відкрив рота, щоб відповісти саркастичне, щодо надто несподівано розумних слів для просто бармена. Але не встиг. Його втиснули в стіну та заткнули поцілунком. Він рефлекторно став дибки, спробував відштовхнутися. Але, як і сказав Нікіта, тіло, на відміну від мозку, відреагувало швидко та з повним схваленням нового акту домагання.

Руки більше не слухали Костя. Навіщо, якщо вони вже знайшли собі приємніше заняття? Пошарили по тілу, ніби в пошуках одягу, що не існує, по підтягнутому тілі. Прوماцали міцні боки. А потім і зовсім перебралися на спину до поясу штанів. Але акт саботажу на цьому не закінчився, і вже за хвилину Костя виявив свої долоні на округлих сідницях Нікіти. І не просто мирно там відпочиваючих, а досить нахабно розпочавших масажувати апетитні «булочки».

Тихо застогнавши в губи, Нікіта мимоволі штовхнувся стегнами йому назустріч і сильніше втиснувся в пах.

– Якщо ми зараз не зупинимося, – розірвавши поцілунок Нікіта задихав шумно і важко, – я візьму тебе прямо тут. Голодного та з пораненою дупою.

Костя спробував заперечити. Він же повинен? Повинен? Але як це зробити, якщо жадібні губи знову проходилися тепер вже по шиї і провокували міграцію натовпу мурашок по тілу? Все на що він був здатний зараз, це протяжно застогнати. І ще більше підставляти шию під приємну ласку.

– Ні... спочатку все ж таки нагодую. – Нікіта так швидко відсторонився, що Костя мало не втратив рівновагу. – А то ти в мене через голоду свідомість втрадиш.

Кілька хвилин і на столі опинилася запечена качка та кілька салатів.

Костя гулко, голодно ковтнув, милуючись усіма цими різносолами, чим видав себе з головою. Ще й шлунок зрадницьки постарався голосніше забурчати, вимагаючи всередину он ту ніжку із скоринкою, що апетитно зарум'янилася.

– Боже-боже... Всі голодуючи світу в одній особі. – Посміхнувся і співчутливо похитав головою Нікіта, красномовно кивнувши на подушку. – Сідай. Рятуватиму тебе від голодної смерті.

Навмисно проігнорувавши подушку, Костя гордо пройшов до іншого стільця, без будь-яких «пом'якшувачів». І не менш гордо тримаючись, плюхнувся на дупу. Але от утримати непохитний образ і не зашипіти від болю, що різко прострелив все тіло – не вдалося.

– Даремно... – хмикнув Нікіта. – Я ж не заради стьобу притяг її сюди.

Перший раз, він такий... із наслідками.

– Був би дехто не такий великий за розмірами, ніби на комбікормі вгодований, не було б таких наслідків. – не зраджуючи своїй звичці, забурчав Костя.

Нікіта несподівано розреготався.

– Вперше чую, щоб скаржилися на «надто великий». Зазвичай навпаки. Не бурчи, а краще налітай на їжу. Чи я даремно півдня на кухні простирчав?

– А навіщо, до речі, ти стільки наготував? – апетитно захоп'явшись качину ніжку, поцікавився Костя, та ще й зовсім не скромно набрав побільше салату у тарілку. – Чи ти на гостей чекав, а я не вчасно приперся?

– Може, тебе й чекав? – підморгнув Нікіта і розплився у щасливій, задоволеній посмішці. Апетит Кості йому безперечно подобався. – Та не завмирай ти так знову. Я просто люблю готувати. І свято все ж таки. Чому себе не побалувати?

– Господи, як смачно. – замуркотів від задоволення Костя, наминаючи за обидві щок. Ще й очі закотив. – Ти точно якийсь демон-спокусник. Хіба можна так спокушати безневинну, голодну душу?

Нікіта хмикнув собі під ніс, відклав виделку та пригубив вино.

– Ще й як можна... – задумливо протягнув і лукаво примружив очі Нікіта, ховаючи посмішку за келихом. – Як відомо, шлях до серця чоловіка лежить через шлунок. А я ще додав би, що через те, що на сантиметрів так тридцять-сорок нижче. – І досить красномовно вказав очима на озвучене місце. – Ну працююча схема, хіба ні?

Костя насупився, швидко дожував і теж відкинувся на спинку стільця.

– Чому ти постійно глузуєш з мене? Що не фраза, то знуцання?

– Вибач. Тебе це зачіпає? Я ж по доброму. Просто ти так смішно бісишся. І так яскраво, емоційно реагуєш. – Нікіта знову обдарував його чарівною посмішкою. – Не можу собі відмовити у такому задоволенні.

– Теж мені... Знайшов собі циркову мавпочку. – пирхнув Костя, змусивши Нікіту знову голосно розсміятися.

– Ну як можна не відреагувати на таке? – Він схилив голову на бік і хіба що не з розчуленням подивився на Костю. – Ну, чим мені далі тебе розважати у цю новорічну ніч? – Змінив несподівано тему він. – Хочеш піти прогулятися і з натовпом, що святкує, потусити, так би мовити? Чи залишимося в теплі? Щось подивимося та відіспимося?

Несподіване запрошення заночувати, хоч і було зроблено легко і без особливих «реверансів», проте досить збентежило. От як Нікіті вдається постійно його заганяти в цей стан?

– Навіть не думай! – пролунало несподівано.

– Що? – Костя здивовано підняв брови.

– Ти ночуєш сьогодні тут! Обіцяю не вчиняти замаху на твою гарну дупку.

Костя спробував сховати посмішку, яку викликала така завзятість і наполегливість. Схоже, хтось дуже не хотів відпускати його зі свого дому. Усвідомлювати це було так приємно. Та й сам Костя несподівано виявив, що Нікіта та його квартира викликають у душі якесь тепле відчуття затишку.

Цей дім був місцем, куди хотілося повернутися. І сам Нікіта – людиною, з якою поряд просто хотілося бути.

Незвичне відчуття для одинака-інтроверта Кості. І дивне, з огляду на те, що до сьогоднішньої ночі вони, по суті, були практично чужими один одному.

Бармен та клієнт паба, які іноді, хай і довго, розмовляли. Це ж не така вже й велика душевна близькість? Тим більше для бармена, для якого вміння приязно спілкуватися – це частина професії та запорука гарних чайових. Але чомусь Нікіта вже зараз відчувався якимось своїм, близьким і зовсім не чужим.

Глава 2

За вікном тріскотіли феєрверки і народні гуляння тривали повним ходом. Але ТУДИ реально не хотілося. Несподівано-спонтанно в цій квартирі, хай і тільки на одну ніч, утворився свій світ на двох. Тихий, спокійний, затишний. Такий, де робиш глибокий подих і з видихом відпускаєш всю напругу, що накопичилася. В душі, серці, тілі.

Перекочувавши у вітальню, Нікіта та Костя завалилися на диван. Включили якусь безглузду новорічну комедію. Намагалися дивитися. Але виходило не дуже вдало.

Вухо Кості починало горіти щоразу під пильним поглядом Нікіти, коли той знову й знову повертався до нього.

– А пішло все до біса! – рикнув він несподівано і згріб Костю під себе.

Враховуючи різницю в рості та в ширині плечей, зробив це легко, в один рух. Наче той нічого й не важив.

– Не виходить в мене сьогодні бути добропорядним і гостинним господарем. – Чесно зізнався Нікіта, зручно вмостившись на притихлому в очікуванні гості. – Ти надто мені подобаєшся, щоб я дивився якийсь безглуздий фільм, а не на тебе.

Костю знову почали цілувати. Та так, ніби душу з нього хотіли вийняти. А та, негідниця така, з радістю була готова віддатися цьому змію-спокуснику.

І не тільки вона сьогодні зраджувала Костю. Тіло теж вступило в злочинну змову із нею і яскраво відгукувалося на активні домагання Нікіти. І тільки п'ята точка перелякано піджималася, вимагаючи свій законний вихідний у зв'язку з нещодавною активною роботою.

Втім, на неї ніхто і не зазіхав. Цю частину обіцянки Нікіта чесно виконував. Але Костя було вже майже байдуже. Тому що в нього встало все, що тільки могло встати і збудилося все, що, в принципі, тільки може. Тіло просто стало однією суцільною ерогенною зоною, яка гостро реагувала на будь-який дотик.

Коли Нікіта, залишивши нарешті в спокої його губи, пірнув під футболку, неслухняне тіло знову влаштувало акт саботажу і запрошуючи вигнулося назустріч ласкавим губам.

Ще нічого і не почалося, а Костю вже штормило. Поцілунки, що поповзли вниз по животі, тільки підливали масла у вогонь. Мурашки носилися по шкірі як божевільні, періодично прицільно ударяючи в пах. І Костя чіплявся лише за одну рятівну думку – хоч би ганебно не провалитися в оргазм при першому ж дотику до члена.

Футболку нахабно задерли вгору, частково позбавивши можливості рухатися і повністю перекривши можливість бачити. Костя зібрався вже було виплутатися з неї. Але раптом зрозумів, що всі дотики несподівано почали відчуватися ще гостріше.

Ось ці пальці, що сильно стискають ребра, і губи, що пробираються вниз. Туди, де все вже було в бойовій готовності номер один і тільки чекало на чуттєву «атаку».

Костя примудрився одночасно заволати і подавитися повітрям, коли на чутливій голівці зімкнулися губи. До нетерплячого неподобства захотілося виплутатися з футболки і поглянути вниз. Хоча ні, не варто. Бо точно побив би всі рекорди зі «скорострілу». Його і без візуального ряду ковбасило, штормило і мотало покривалом.

Гарячий, невтомний і безжально вимогливий «насос», який зараз присмоктався до найціннішого і найдорожчого, однозначно поставив собі за мету витягти з тіла душу. І в принципі Костя був вже згоден на будь-що, аби він не зупинявся.

Між сідниць, що втратили пильність, пробралися чужі пальці. Адреналін у крові одразу підскочив, (обіцяв же не робити так!), і ще більше загострилися всі відчуття.

При всьому своєму бажанні зберегти статус мужнього мовчуна, не закричати дурним голосом, коли по тілу понісся оргазм, не вийшло. Як і не вдалося не прогинатися щоразу в руках, що міцно прихопили його стегна.

– Такий тихий в житті, і такий голосний у сексі! – почув він, коли здатність чути все ж таки повернулася.

Його руку по-хазяйські поклали на ще напружений і нетерпляче пульсуючий член, і також по-хазяйські провели нею вгору-вниз.

Насилу трохи розплющивши одне око, Костя замилювався Нікітою. Не кожен день бачиш, як красивий, сильний чоловік заковує очі від насолоди, які йому дарують твої руки.

Втім, зараз руки ніби й не належали Кості. Ними керували, їх спрямовували та ними командували геть інші гарячі долоні.

Костя настільки залипнув на образі «Нікіта в кайфі», що сперма, яка бризнула на живіт, не його сперма, стала повною несподіванкою.

– Яка все ж таки чудова новорічна ніч. – пробубоніли йому кудись у плече.

І приводів не погодитись у Кості зовсім не залишилося.

Костя прокинувся у вже так добре знайомому ліжку, до якого став звикати. Щось зачистив він до нього останнім часом.

Здивувався. Якщо пам'ять не надумала з ним грати в ігри розуму, то засинав він не тут, а на дивані в сусідній кімнаті.

Мозок явно був не в настрої у щось грати. А тому видав йому цілу низку спогадів.

Серед ночі його спробували розбудити. Зморений втому і закоханий знову до непритомності організм прокидатися категорично відмовлявся.

Начебто, хтось голосом Нікіти вмовляв його перебратися до спальні. І Костя явно заперечував. Яка різниця де спати, якщо вже м'яко та тепло?

Але його не залишали в спокої і чомусь спробували кудись потягти. Костя, чи то з духу протесту, чи ще з якихось причин, був категорично проти міняти місце дислокації. А тому з усім відчаєм, і це він добре запам'ятав, вчепився в поручні дивану. Наче від цього його життя залежало.

І як не дивно, це подіяло. Йому дали спокій. Не випускаючи з пальців поручня дивану, Костя знову провалився у сон.

А прокинувся ось... у ліжку. І зважаючи на все, хитрий змії із зеленими очима, приспав його пильність, дочекався вдалого моменту і... переніс його до спальні. От невгамовний! Знайшов собі «дівчинку» на руках тягати! У

тому, що Костя точно не йшов «своїми ніжками», він був практично впевнений.

Він обурено пирхнув. Завозився в ліжку, подумавши, що зараз, ще трохи і він остаточно прокинеться. І тоді влаштує вирвані роки одному любителю потягати важкі, цілком живі «предмети» зовсім не меблі. Але йому в загринок щось забурчали, пожмакали як плюшевого ведмедика і підім'яли під себе його втомлене тільце. Наче ще й якийсь додатковий «обігрів» увімкнули, бо Костя чесно намагався вхопитися за стан злості та прокинутися, але швидко програв у нерівній битві із затишністю і знову відключився.

Під час наступного свого пробудження в ліжку, окрім себе самого, вже нікого не виявив. Кілька секунд знадобилося, щоб усе пригадати. А як згадав, різко підірвався з ліжка. Проте заплутався в простирадлах і ще трохи, епічно не гепнувся би на підлогу. Вилетів на кухню з єдиною думкою – висловити все, що думає з приводу «транспортування» його туди-сюди темними ночами.

А там... Прямо домашня ідилія постала перед очима. Ні дати ні взяти. Щось новорічне мерехтіло на екрані телевізора з вимкненим звуком. З динаміка на столі грала всім відома «Джингл белс». А по кухні плив аромат ванілі та ще чогось дуже смачного.

Нікіта, що нічого не підозрював, щось чаклував біля плити. І Костя не зміг не промандрувати поглядом по його тілу.

Гола, міцна спина, з явно пропрацьованими м'язами. Внизу на попереку – дві спокусливі ямочки, які чомусь захотілося обов'язково лизнути. Ще нижче буквально напрошувалися на пожмакання округлі сідниці. Хіба не для цього їх ось так апетитно обтягнули штани, що низько сиділи на стегнах?

На довершення «картини» ця ходяча спокуса ще й злегка вихляла своїм «філеєм», підмуркуючи під бадьору пісеньку сніжинок.

Залюбувавшись, Костя завмер на порозі. Взагалі, залипати на Нікіті в різних його ракурсах і позах у нього, зважаючи на все, стало входити в звичку. Але як тут не залипнути, коли така краса перед носом крутиться, вихляє та спокушає?

Схиливши голову набік і хіба що не пускаючи слину, Костя подумав, що добре було б так прокидатися щоранку. Ще не розплющивши очі, плисти на кухню, будучи зачарованим шлейфом смачного аромату. Знаходити тут цього красеня, який от зараз обернеться і обов'язково обдарує його своєю чарівною, доброю посмішкою.

Нікіта ніби відчув його появу на кухні. Обернувся. І було все. І посмішка, і радість у зелених очах. І навіть ніжний поцілунок з теплими обіймами, від яких Кості захотілося замуркотіти, але вчасно згадалося, що він не кіт і йому якось не за статусом це.

І от куди поділася вся та злість, яка ще кілька хвилин тому викинула його з ліжка на кухню? Як цьому гостинному «демону» вдається руйнувати всі його недобрі наміри?

– Вмивайся і будемо снідати. А потім гуляти підемо. Вихідний все ж таки. – Нікіта продовжував зігрівати його посмішкою, ковзнувши пальцями по вилиці. – Новий рік, ярмарки, усміхнені, ще хмільні люди, вітання зі святами від незнайомців та інша новорічна мішура.

Його розгорнули та м'яко підштовхнули на вихід із кухні.

Дивлячись на себе в дзеркало у ванній, Костя раптом виявив, що посміхається. Безглуздо так, по-дитячому наївно, щасливо і зовсім не властиво йому. Він в принципі рідко посміхався. Не його це було. А тут...

Ні, він звичайно не зраджував своїй звички бути насупленим. І побурчати зранку раніше все також хотілося. Але Нікіті якось вдавалося щоразу викликати в нього посмішку. Нехай ледь помітну, але точно не чергову. Не тому, що треба, а тому, що хотілося посміхатися. Не зникла вона і коли він приймав душ, і коли вони неквапливо снідали, і навіть коли вибралися з дому на морозне, свіже повітря.

Нікіта мав рацію. Навколо панували веселощі та свято. Напевно, це був єдиний день року, коли ніхто нікуди не поспішав. Не було похмурих і звично стурбований обличь довкола.

Люди чи продовжували відзначати Новий рік ще з півночі, чи зайшли вже на «друге коло». Але в будь-якому разі веселилися від душі. Гучно відкривалася чергова пляшка шампанського та розливалася у підставлені

пластикові стаканчики. Всім, без розбору, адже сьогодні це не мало жодного значення.

Вони неквапливо добралися до площі. Мовчки. Говорити не хотілося. Було так приємно просто помовчати, йдучи поруч, ледве торкаючись плечима один одного і знаючи, що після прогулянки вони повернуться до теплого будинку. Одяг швидко зникне, а дотики стануть більш ніж відвертими.

На площі з'явилася велика карусель. А поряд утворилися гірки. І неможливо було без посмішки спостерігати за тим, як дорослі, разом із дітлахами, котяться з неї вниз. Не соромлячись віку, забувши про статус і серйозність, і радіючи не менше, ніж діти.

– Спробуй... – Нікіта простягнув йому велику склянку, яка невідомо звідки взялася в його руках, (начебто весь час поруч був), з гарячим глінтвейном. – Мені здається тобі має сподобатися.

Костя акуратно потягнув в себе обпалюючий напій. До глінтвейну він завжди ставився спокійно. Ну вино, ну гаряче, ще зі спеціями. Але зараз, під пильним поглядом примружених зелених очей, що горіли радістю, воно здалося надзвичайно смачним.

– Сподобалося?

Нікіта зачаровано витріщився на його губи, провів по них великим пальцем і облизнув його.

– Що ти робиш? Тут же люди... – зніяковів Костя і трохи почервонів, зиркнувши на перехожих, які пройшли поруч.

Такий інтимний жест сторонній людині міг розповісти багато про що. Зробила б так дівчина, Костя навіть не смикнувся б. Але Нікіта аж ніяк не зійде за милу панянку.

– Вибач. Трохи забувся. – Посмішка Нікіти трохи згасла, і він відвернувся убік, мабуть намагаючись це приховати.

– Скажи... – Костя підійшов ближче, непомітно взяв його за лікоть. – Ти за мною упадаєш? – спитав, відчувши, як серце забилося десь у горлі. – В тому сенсі, що це не просто секс?

Нікіта загадково хмикнув і опустил погляд додолу.

– Так, не просто секс... Ти проти? – глянув знову на нього з посмішкою, але в очах читалася серйозність.

Костя задумався лише на кілька секунд. Сам здивувався, та сумнівів не було.

– Ще кілька днів тому був би проти. Але не зараз і не з тобою. – прозвучало якось пафосно і неоднозначно, і Костя спробував відразу виправитися. – У тому сенсі, що з тобою, і зараз. Ну не в цю секунду звичайно. Але я проти не з тобою і не сьогодні... І не завтра... Тобто з кимось іншим я не проти. Тьху, ти проти. Проти, звісно. Я заплутався. – насупився Костя, визнавши поразку у битві «красномовство проти недорікуватості».

Нікіта голосно розсміявся.

– Ти такий кумедний. І дуже милий у своєму збентеженні.

– Я не милий. Я капітан юстиції взагалі.

– Начебто капітан не може бути милим. – хмикнув Нікіта і знизав плечима.

– Чув би тебе наш полковник... – скривився Костя. – Той ще затятий гомофоб. Раніше мене це не хвилювало. Але тепер...

Нікіта голосно зітхнув.

– ТЕПЕР нічого не змінилося. Ти все той же Костя, який служить десь там у поліції, іноді знімає стрес кухолем пива і мріє виспатися нарешті. – Нікіта зробив крок до нього і нахилився ближче. – Хіба що тепер голосно стогнеш ночами не з панночками...

Цього вечора Нікіта знову не відпустив Костю додому, хоча той і намагався втекти. Але якось мляво, скоріше для проформи і через гонор, що грав в одному місці.

– Мені завтра на роботу... А я ще й вдома цього року не з'являвся.

– Навіщо тобі там з'являтися? – спокусливо промуркотів Нікіта.

І по ходу просування вглиб квартири зацілував Костю куди тільки міг і встигав дістати. У скроню, ніс, брову. При цьому ще намагаючись якомога непомітніше стягнути з нього то светр, то футболку і закинути їх кудись подалі, щоб відшукати було досить проблематично.

Костя відбивався, пирхав, чіплявся за речі, що зникали з тіла, трохи істерично реготав, бо боявся лоскоту і... програвав чергову деталь гардеробу.

– Ну, Нік ... Соромно сказати, але в мене навіть чистих трусів і шкарпеток немає.

– Я все тобі дам. Через таку дрібницю не варто їхати додому.

Збентежено кашлянувши, Костя глянув на нього очима, що явно збільшилися від здивування. Ще й брови задер кудись ближче до лінії росту волосся.

– Ем... У нас ніби не ті стосунки...

– От телепню! – розреготався Нікіта. – Нове, звичайно! Не своє. У мене повно ще не розпакованого всього такого. Ти диви, що надумав! – Він вдало штовхнув Костю плечем і той шльопнувся дупою на диван.

За цей стратегічний недогляд він «розплатився» джинсами, які проводив якимсь меланхолійним поглядом.

Нікіта навис над ним, хитро посміхнувшись, від чого став схожим на чеширського кота.

– Навіть якби ми з тобою все життя жили разом, фіг би я тобі віддав свої труси.

– Жаднюги відповідь! – віджартувався Костя дитячою прислів'ям.

– Так, я – жаднюга, і ще той власник. Своїм не поділяюся... – Нікіта ледве торкався губами його губ, але ще більше нависав над Костей, змушуючи спертися на лікті та розсунути ноги ширше.

І під «своїм» явно мав на увазі вже не одяг.

– Я замерз! – несподівано випалив Костя, змусивши Нікіту невдоволено загарчати.

– Ну, йдемо в душ. Не морозити ж тебе.

– Разом? – брови Кості знову підскочили вгору.

– От тільки не кажи, що ти такий сором'язливий. Думаєш, я вчора не роздивився все в подробицях? – Нікіта пограв бровами. – Звичайно, роздивися. І мені сподобалося все те, що я побачив.

– Соромітник... – пирхнув Костя, все ж таки посміхнувшись, штовхнув в плече і вибрався з-під нього.

У ванну він пройшов, нітрохи не соромлячись своєї оголеності, спеціально намагаючись виписувати «вісімки» своїм пружним «філеєм» і точно знаючи, навіть відчуваючи, як до нього буквально прилипнув дещо хтивий погляд.

Але довго так дефілювати йому не дали. Тільки він переступив поріг ванної, як його згребли в обійми і буквально потягли до душової kabіни.

А там... Там за кілька хвилин гонор Костя знову впав у ендорфінову кому, бо його обіймали цілували і гладили слизькими від гелю руками, скрізь куди можна було дістати. І навіть там, куди проникати чоловічим пальцям не годиться.

Костя, прикусивши нижню губу гострими зубками, чесно намагався не стогнати, щоб хоч трохи втримати свою самцовість. Але вся оборона впала остаточно, коли кремезний Нікіта раптом опинився на колінах перед ним і буквально вштовхнув його член в свій рот.

Чуттєво охнувши, Костя ледачо подумав, що не пішло б воно все лісом, якщо йому так добре? І нікого не стосується з ким відбувається це «добре». І якщо з цим міцним, усміхненим красенем він улітає в край блаженства, як ніколи раніше, то начхати вже на все інше.

Цієї ночі він знову засинав із посмішкою на губах. Заніжений, затисканий, закоханий, у гарячих міцних обіймах, оточений турботою, якої ніколи раніше не знав.

